

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

כך חגגו השנה תושבי ישראל

פפות ליד בימות-בידור, שוטטות ברחובות תוך הכאות-הדדיות בפטישי-פלסטיק

העם הרנין ראשו
יום של קברות ומהים

אבל שיר הוא שיר פרטי
איתו צועד בשום מצעד
אותו אשר נשאת אותו
וחזו שלך שיר בלבו.

זיקוקיו דינור
השנה לא הזמין מרכז ההסברה כי
מתנו וזיקוקיו דינור כחיל עקב הת'
ייקרום בעיקבות המורה.

שיר הזינוור והתרבות אמר עוד בטקס. שנערך בתיאטרון ירושלים:
"הנחלה בידניו" — שיר המנוחה — מאיתנו והלאה"

יפה השיר יפה מכל
יפה אלפי מונים
הנה עכשיו אותו בקול
שירים התמונים.

נסיים סרוס בפסטיבל הזמר
לחידון ברגע האחרון

אך אם חלבו ביום בהיר
כיום עצוב כזה
אז אפרים בכל העיר
גם את השיר הזה

תשל"ה

ידיעות אחרונות, 15-17.4.75

כצ"ב 75

איך אתם נראים (א):

הנוד והבעיה היהודית

אמסטרדם

אם אתה נוסע ברכבת לאיזשהו מקום וכשאתה מגיע לתחנה, אתה חושב שכל האנשים מחכים רק לך (או על-מנת להורגך או על-מנת לקבל את פניך) — פנה מייד אל התחנה הפסיכיאטרית הקרובה ביותר או אל כל תחנה פסיכיאטרית שהיא.

למה נזכרתי? אז ככה —

אני ירשב לי כאן, שומע מדי פעם חדשות ברדיו, רואה קצת טלוויזיה, מציץ בעיתונים... אין שום מלה על ישראל.

הדבר העיקרי המעסיק כרגע את כלי התקשורת כאן, הוא המצב בדרום-מזרח אסיה ותגובות ארה"ב, משאל עם בבריטניה על ההצטרפות לשוק המשותף, הפיכה קלה בצ'אד וזהו. אף מלה על ישראל.

ואז אתה פותח עיתון ישראלי כלשהו ואתה מגלה דבר פשוט — שבעים כל מה שמתרחש בעולם מכון לשתי מטרות בלבד: או, כרגיל, להרוס אותנו, או, לעתים רחוקות, לעזור לנו.

שום דבר בעולם לא מתרחש סתם. אין סתם. הכל מכון לנקודה אחת ויחידה — ישראל. כל העולם מחכה לישראל בתחנה, או על-מנת להורגה או על-מנת לקבל את פניה.

כל נוד שנתקע בעולם מכון אלינו לטוב ולרע. ותפקידם הקדוש של עיתוני ישראל הוא לרחח היטב-היטב כל נוד ולהסביר לציבור נוסעי הרכבת — נגדנו או בעדנו.

כדי שתהיה לכם פרנסה יש לי גם סיפור מהחיים שזוקק באופן דחוף לפירוש ולפרשנות —

שלשום חציתי את הכביש וכמעט וגדרסתי על-ידי מכונית. שאלותי הן: האם זו אנטישמיות שולית או שמא זוהי תופעה ההולכת ומתגברת באירופה ומהווה סכנה לעצם קיומנו? האם הושפע הנהג מהתעמולה הערבית? ואם כן — היכן ההסברה הישראלית? האם יש לראות בתור-פעות מעין אלה נטייה מסוכנת של דעת הקהל ההולנדית, שהיתה במשך השנה פרו ישראלית, אל הפרו-ערביות, בעיקבות סחטנות הנפט, ומה ניתן לעשות על מנת לעצור את הסחף המסוכן הזה? וכי וכי וכי.

שתהיו בריאים.

רוח מזרחית העלתה ענני אבק מבעד לחלון המערכת. איתן הברברן*, כתב צבאי, סקר בעיון את הרשימה שהכין לגיליון החג וגייר בפדחתו בנחת. "היום, אחרי מילחמת יום הכיפורים", אומר איתן, "שוב אינך יכול להוציא לדפוס את אותם שירי הלל של פעם. המילחמה לימדה אותנו להיות אחרים, אמיתיים יותר, שונים." שונים, זה המוטו שלו, זו תורת החיים לפיה הוא כותב וכותב. "קודם כל הקוראים שלי", הוא מחייך ואחר מרצון, כדרכם של כתבים צבאיים, "חשוב שיידעו, שיבינו שמה שקרה אז לא ישוב יותר."

כתב צבאי. אחד מאלו שעושים את "העבודה השחורה", למען כולנו, מבלי לצפות לגמול או הערכה.

איתן מרים שפופרת ומחייג. "אשה", הוא אומר, והאשה יודעת... יודעת וסולחת. בבית רואים אותו פחות ופחות. יודעים שעליו לטש משפטים, לבנות דימויים, לסגן ולשכתב. הם, בבית, יודעים: אם לא הוא, אז מי? הם יודעים שיש כתבים אזרחיים שעושים מיליונים, אבל מישהו צריך להיות כתב צבאי, ולא כל אחד יכול.

איתן הוא סמל לדור חדש של כתבים צבאיים. מוצקים, בלונדינים ובלוי-פלאטופוס. שבעבודתם האפורה תורמים רבות לניצחון שיבוא. דור חדש של כתבים, אשר למדו משגיאות קודמיהם, הפיקו לקחים מן המילחמות שעברו והם ערוכים ומוכנים למילחמות שתבואנה.

איתן משפף כפותיו בהחלטיות. הרוח המזרחית מוסיפה לנשב מבעד לחלון המישרד. "ציפי", קורא איתן בקולו העמוק, "צלצלי לעימוד ותגידי שישאירו מקום טוב, בסביבות אלף מילה."

אלף מילה וכל אחת שווה זהב, או כדור רובה. אשר יחד יהיו חוליה אחת בשלשלת סיפורי הגבורה השקטה של דור 75. דור שהוא גבוה יותר, חכם יותר, מתולתל יותר.

שעיר יותר.

* שם בדוי המורכב משמות כתבים צבאיים שונים.

הודעה למתרחצים

מי שמתרחץ	מי שמתרחץ
בחוף נתניה	בחוף תל-אביב
הממולכד	המעורב
אין לו חלק	אין לו חלק
בעולם הזה	בעולם הבא
(מישרד הביטחון)	(הרבנות הראשית)

קובי ניב